

Vendula Brunhoferová: Pán pustiny (ukázka)

Až mě děsí, jak hladce to po těch letech jde. Obrovské věže z bankovek ukazují, jak neskonalou důvěru mi Tuwaka musel dát, že přede mnou díky svému přístupu do firemní sítě ze vzdáleného bodu odhalil tohle. Biliony, triliony eur, které buď potřebovaly vyprat, nebo byly vyprány. Zneklidněně mě napadá, že se o pana Tuwaku možná už začal zajímat finančník.

Zkouším si z nepotřebných metadat sestavit nějaké přibližovací. Tuwakových serverů je devět a jsou kurevsky obrovské. Tohle pěšky obejít, tak jsem za chvíli v kómatu.

Moje paměť nezklamala a už se pode mnou sestavuje nádrž a řídicí. Zbytek nevidím, ale přesto šlapu na plyn a fičím vpřed.

U třetího serveru mi pípne časomíra a já se pomalu, opatrně odpojuji.

Kapu si do očí a ještě zvlhlým pohledem zjišťuju, že z Corinthije na Vyšehradě je vidět dolů na večerní Prahu.

Vstanu z podlahy, nadávám jak pohan na mravenčení v nohou, osprchuju se a z posledních sil sebou fláknu do postele.

Teprve třetí den u osmého serveru zjišťuji bezpečnostní chybu, škvíru, kterou se něco protáhlo dovnitř.

Tuwaka na mě znechuceně zírá, když mu referuju, odkud útok přišel. Ví, že vypadám jako něco, co vypadlo z Romerova hororu a teď to chce žrát lidi. Jenže monsieur Tuwaka chtěl hlášení hned a osobně, jak na něco přijdu. Tak jsem za ním přišel hned a osobně. Promnu si několikadenní strniště, protože to, co se chystám říct, mi samotnému nejde do hlavy.

Poprvé za náš obchodní vztah vidím Tuwaku šokovaného. „Miss Laura?“ zeptá se nevěřičně.

„Je mi to líto,“ říkám a připomínám si, jak bude asi Laura házet pohledy opuštěného štěňátka.

Jenže mě překvapí. Když ji Tuwaka zavolá a ona přijde, vyslechne si ortel s kamennou tváří, kývne a odejde. Rozloučím se, než se Tuwaka nadechne a už pádím po schodech za Laurou.

„Ahoj,“ pípne a už má zase svou štěněcí masku. Já už jí to ale nesežeru.

„Kdo ti zadal, abys rozbila Tuwakův firewall?“ zeptám se.

Upřeně se na mě podívá a pokrčí rameny: „Proč tě to zajímá?“

„Prostě zajímá. Kdo? Firma? Konkrétní osoba?“

„Ale kdepak,“ usměje se.

„Tak kdo?“ naléhám.

Její odpověď mě málem posadí na zadek.

„Pán pustiny.“

Pán pustiny. Hackerský Zlatý grál, nebo chcete--li, fata morgana. Mnoho škodolibých mazáků poslalo mnoho naivních nováčků hledat Pána pustiny. Ti nejzaťatější z místních pak umírali na JIPce v Motole nebo Vinohradech.

Podle dostupných informací měl být Pán pustiny první umělá inteligence, která prošla Turingovým testem, těsně po rozpadu systému klasických domén. Jenže chlapi z ESET a dalších firem ji v domnění, že jde o virus, zahnali kamsi do kyberprostorových pustín, kde se vůbec nevědělo, co dělá či plánuje. A teď mi tahle malá holka říká, že s ním mluvila? Po šedesáti letech tichého vyhnanství?

V co přesně může taková UI po tolika desetiletích vyrůst? A proč chtěl Pán pustiny napadnout právě Tuwakovy servery? Aby přilákal mou pozornost? Proč by zrovna stál o mě?

V tu ránu jsem si vzpomněl na vzkaz v prostitutčinych očích.

MUSÍME SE SETKAT.